

— Милостива княгино! — казватъ тѣ, — прѣзъ южнитѣ врата дойдоха търговци и донесоха цѣнно извѣстие: тѣ казватъ, че видѣли твоя и нашия повелитель, надеждата на цѣло царство — Буда; тѣ лично го видѣли и му се поклонили. Билъ станалъ учителъ на мждрецитѣ; неговитѣ кротки рѣчи ги научили на най-великата мждрость и милосърдие.

— О, повикайте ги по-скоро при мене! — извика Ясодхора. — Викайте ги и имъ кажете: ако казватъ право, азъ ще напълня кеситѣ имъ съ злато и скжпоцѣнни камъни, на които би завидѣли дори царетѣ.

Търговцитѣ влѣзоха въ двореца на прѣкрасната княгиня. Прѣдпазливо стѣпватъ тѣ съ боси нозѣ по пжтекитѣ, усѣяни съ злато, и се чудятъ на разкоша на палата. Тѣ се вѣстиха прѣдъ княгинята и разказаха, че срѣщнали съпруга ѝ край брѣга на Фалга да поучава народа.

Когато тѣ свършиха своя разказъ, княгинята ги обсипа съ дарове, прѣдъ които би потъмнѣли елмазитѣ. А царьтъ прати куриери по вси страна, като имъ заповѣда да му кажатъ:

— Царь Судходана моли сина си да се върне на прѣстола и при своя народъ; иначе, той ще умре, безъ да може да го види.

Единъ отъ пратеницитѣ намѣри Буда, обиколень отъ дружина ученици, и му прѣдаде поржчката на царя и княгинята. Като го изслуша, Буда наведе глава и каза прѣдъ цѣлия народъ:

— Да, ще дойда! Това е мой дългъ и мое желание. Кажи дома, че ще дойда.

И когато това стана извѣстно, цѣлиятъ народъ се пригрови да го посрѣщне. Пжтьтъ бѣ посланъ съ разни миризливи клонки. Коньтъ му трѣбваше да